

Arrest

nr. 195 275 van 21 november 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
E. Smitsstraat 28-30
1030 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juni 2017 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Colombiaans staatsburger, afkomstig uit Medellin, de hoofdstad van het departement Antioquia. Toen u twee jaar oud was, scheidten uw ouders. U woonde bij uw moeder, M.O.S.A. (O.V. X), in de wijk El Pinal.

Nadat uw moeder geruchten had opgevangen dat u en enkele schoolvrienden vermoord zouden worden, verhuisde u op 14-jarige leeftijd met uw moeder naar San Antonio de Prado, een wijk in

de periferie van Medellín. Het straatbeeld in deze wijk werd gekleurd door een criminele bende, genaamd 'Sebastian' naar de alias van haar leider. De bende hield zich bezig met misdaad en drugshandel. Voortdurend ondernamen zij pogingen om u te rekruteren, al sinds uw 15de levensjaar. De bende wilde dat u voor haar zou werken of dat u informatie zou doorgeven. U weigerde steeds. Bijna dagelijks vroegen zij u één van hen te vervoeren met uw motor. Omdat u bekendstond als een vinnige motorrijder, en dus uit de handen van de politie zou kunnen blijven, deed 'El Beto', de sicario (huurmoordenaar) van La Baricharra, de wijk in San Antonio de Prado waar u woonde, u het voorstel om als chauffeur voor de bende te werken. Uit angst voor represailles had u hem al twee keer met uw motor tot bij Robinson, alias 'R.V.', de leider van de bende in San Antonio de Prado en Itagüí, gebracht. U weigerde echter om als chauffeur voor hem te werken. In 2011 leerde u een meisje kennen met wie u een kortstondige relatie had. Later had zij een relatie met 'R.V.'. Zij werd door hem opgesloten en slecht behandeld. Na hooguit een maand keerde zij terug naar u. Zij vertelde u hoe zij door 'R.V.' werd behandeld. Bendeleden zagen jullie met elkaar praten. U was toen al verhuisd naar de naburige gemeente La Estrella, om onder het juk van de bende en haar voortdurende rekruteringspogingen vandaan te komen. 'R.V.' voelde zich bedrogen door het meisje, ook al had u daarna geen contact meer met haar. In uw omgeving ving u geluiden op dat hij u wilde vermoorden. Op een dag in juni 2011 was u op stap met vrienden in San Antonio de Prado. U was dronken en viel in slaap aan een tafeltje. Toen u wakker werd, werd u opgepakt door de politie wegens wapenbezit. U had nochtans nooit een wapen gehad. U weet niet hoe het wapen waarmee de politie u aantrof bij u was terechtgekomen. De volgende dag verscheen u voor de rechter. U vertelde de rechter wat u wist over 'R.V.'. U wilde niet in de gevangenis belanden omdat daar huurmoordenaars actief zijn die u in opdracht van 'R.V.' zouden kunnen vermoorden omdat u na haar kortstondige relatie met hem nog gezien was met het meisje. Daarom aanvaardde u uw voorwaardelijke straf. Nog geen week later vernam u van de broer van uw vriend Luis Carlos Via Caro dat er in San Antonio de Prado één miljoen pesos werd uitgelooft aan de persoon die kon zeggen waar u zich bevond. U gaat ervan uit dat de bende zich bedreigd voelde omdat zij dacht dat u informatie over haar aan de politie had doorspeeld. Bovendien was u uit de wijk verdwenen. Op aanraden van uw moeder vertrok u meteen uit La Estrella. U en uw moeder begaven zich naar La China, een klein bergdorp in de gemeente Bello, nog steeds in het departement Antioquia, op anderhalf uur rijden van La Estrella, waar jullie een onderkomen vonden bij een nicht van uw moeder. U verbleef er ongeveer zes maanden. In december 2011 reisde uw moeder naar België. U wilde met haar meereizen, maar in tegenstelling tot uw moeder werd uw visumaanvraag geweigerd. Op 2 december 2011, net voor haar vertrek, legde uw moeder een klacht neer tegen 'R.V.' bij het parket van Medellín. Op 31 januari 2012 diende zij een asielaanvraag in België. Zij riep de gevaarlijke situatie in waarin zij samen met u verzeild was geraakt. Op 22 november 2013 weigerde het Commissariaat-generaal haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 31 maart 2014 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing. In januari 2012 trok u naar San Pedro de los Milagros, eveneens in het departement Antioquia, omdat u daar een mecanicien, Daniel, kende bij wie u in de garage aan de slag kon. Aanvankelijk ondervond u er geen problemen. Deze regio stond onder controle van de Urabeños, een rivaliserende bende van 'Sebastian'. In februari 2013 vertelde Daniel, met wie u een appartement deelde, dat hij benaderd was door enkele leden van de Urabeños, die jullie kenden uit het dorp en wiens motoren jullie herstelden. Zij vroegen hem om drugs te bewaren in jullie appartement. Uit vrees voor represailles durfde hij niet weigeren. U beseftte het gevaar en was dan ook niet opgezet met deze gang van zaken. U sprak 'El Chivo' aan, een bendelid dat u kende via uw werk in de garage, en zei dat de drugs uit het appartement verwijderd moesten worden. Toen dit de volgende dag nog steeds niet gebeurd was, stapte u naar de burgemeester, met wie u ook bevriend was. U legde hem uit dat u in een lastige situatie was terechtgekomen en dat u zowel de Urabeños als de politie vreesde. Hij bracht u naar de procureur van San Pedro de los Milagros. U vertelde haar dat u wilde getuigen in ruil voor bescherming. Niet veel later viel de politie binnen in uw appartement. Zij vond de drugs en arresteerde Daniel. Ook al was hij evenzeer een slachtoffer van de situatie als u, het mocht niet blijken dat de informatie van u afkomstig was. Vervolgens legde u verdere verklaringen af over personen in het dorp die betrokken waren bij drugshandel en moorden. U vertelde over een afkickcentrum in El Tambo waar moordenaars van de bende zich schuilhielden. U zei wat u in de garage had opgevangen over een nakende moord. U bekeek foto's van de politie, waarvan u er een aantal aanduidde als bendeleden. In ruil voor uw informatie bood de procureur u bescherming aan. U werd naar Fredonia gebracht, waar u in een hotel gelegen naast het politiebureau werd gehuisvest. Na een onderzoek van vier maanden oordeelde het parket dat u geen nood had aan bescherming. Een reden werd u niet meegedeeld. Nochtans had u correcte informatie doorgegeven over de op til staande moord en het schuiloord van de moordenaar. U huurde nog ongeveer anderhalve maand een kamer in Fredonia.

De politie vroeg u te helpen bij het ontmantelen van drugsbendes, maar aangezien u bescherming was geweigerd, wilde u hier niet van weten. Uw verstandhouding met de politie ging dan ook zienderogen

achteruit. In die periode deed het gerucht de ronde dat de politie vertelde dat u iemand had aangegeven in San Pedro de los Milagros en dat er een prijs op uw hoofd stond in San Antonio de Prado. Vijftien dagen later werd u door een onbekende man aangevallen met een mes. Hij bracht u twee steekwonden toe. U bent ervan overtuigd dat dit het gevolg is van wat de politie rondbazuinde. De drugshandelaars en moordenaars in Fredonia waren immers verontrust dat u ook hen aan de galg zou praten. De politie bracht u naar het ziekenhuis. Vervolgens werd u opgeroepen om naar het politiebureau te gaan voor een confrontatie met de dader. De zaak werd afgedaan als een doodgewone schermutseling. De dader kwam er met een waarschuwing van af. De aanval, die in uw ogen een wraakactie was, zette u aan om daar te vertrekken. Twee dagen na de aanval vertrok u naar Jardin, in het zuiden van het departement Antioquia. U huurde er een kamer en ging zo weinig mogelijk naar buiten. Na een drietal maanden kwam u op een dag uit de bank toen u werd benaderd door twee onbekende mannen. Zij staken u met een mes in de borst en bovenaan de rug. Ter verdediging nam u een stoel en haalde uit naar uw twee belagers. De feiten deden zich voor op een plein, vlakbij het politiebureau. De politie was meteen ter plaatse. Zij meende dat u de agressor was. Een agent greep u vast. U viel op de grond. Eén van uw belagers schopte nog tegen uw hoofd. De politie bracht jullie alledrie naar het ziekenhuis voor verzorging. Daarna zei u aan de politie dat u een klacht tegen hen wilde neerleggen. U wilde bescherming. De politie raadde u dit af. De twee personen die u hadden aangevallen waren namelijk actief in de drugshandel. Indien u een klacht tegen hen zou indienen, zouden er wraakacties kunnen volgen. Op aanraden van de politie verliet u Jardin. U nam contact op met uw vriend Luis Carlos Via Caro. Hij regelde voor u onderdak bij een collega van hem, David, en diens familie. Aldus begaf u zich in september 2013 naar Bogota. David hielp u tevens aan een baan. U werkte er als verkoper in een gsm-winkel in een winkelcentrum. De onzekerheid dat u vroeg of laat opgespoord zou worden door de bendes die u viseerden, zette u ertoe aan het land te verlaten. U verliet Colombia op 9 februari 2015. U nam het vliegtuig naar Spanje en reisde meteen door naar België, waar u de volgende dag aankwam. Op 21 oktober 2015 diende u een asielaanvraag in.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 8 januari 2015 met een geldigheidsduur van tien jaar; een kopie van uw identiteitskaart, uitgereikt te Medellin op 2 maart 2006, en uw certificaat van nationaliteit, uitgereikt te Bogota op 7 januari 2015. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u verder nog volgende documenten neer: twee nieuwsartikelen, één over de bende 'Sebastian' en één over de bende 'Urabeños', ter illustratie van de onveilige situatie voor u in Colombia; een brief d.d. 9 juli 2015 van de burgemeester van San Pedro de los Milagros aan uw advocaat, meester Mesa Valencia, met betrekking tot uw getuigenis over drugshandel; een brief d.d. 24 juli 2015 van de procureur van San Pedro de los Milagros aan uw advocaat, meester Mesa Valencia, betreffende uw medewerking aan het parket als getuige; een certificaat van het parket van Medellin d.d. 31 juli 2015 waarin verklaard wordt dat desbetreffende rechtbank belast is met het onderzoek naar de dreigementen waarvan u het slachtoffer werd; enkele foto's van verwondingen die u hebt opgelopen, een begeleidend schrijven van uw advocaat, meester Robert, d.d. 13 oktober 2015; een brief d.d. 12 februari 2016 van de kliniek voor urologie aan dokter Daniel van de vzw Constats; en een medisch verslag over u van de vzw Constats d.d. 20 juni 2016.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u na aankomst in België nog ruim acht maanden wachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen. U gaf aan dat u in overleg met uw advocaat beslist had om minstens zes maanden te wachten zodat u niet meer naar Spanje teruggestuurd zou worden. In Spanje zou u minder kansen hebben dat uw veiligheid gegarandeerd wordt (CGVS I, 12). Deze uitleg overtuigt niet. Van iemand die zijn land ontvlucht uit een vrees voor vervolging of ernstige schade kan verwacht worden dat hij een vraag tot internationale bescherming indient van zodra hij de mogelijkheid krijgt. Spanje heeft bovendien een gelijkaardige asielprocedure als deze in België. Uit niets blijkt dat uw veiligheid in Spanje niet zou gegarandeerd kunnen worden. Uw houding is dan ook niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade.

Voorts dient erop gewezen dat er in de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal in het dossier van uw moeder geen geloof werd gehecht aan het plan om vijf scholieren, waaronder u, te vermoorden, waarna u en uw moeder verhuisden en de andere vier scholieren vermoord werden. Zij kon deze feiten immers niet staven aan de hand van documenten. Het werd ook weinig aannemelijk geacht dat een bendelid haar gewaarschuwd zou hebben over de op til staande moorden. Bovendien ondernam uw moeder niets om de moord op uw vier schoolgenoten te voorkomen.

Nadien had zij ook geen enkel nieuws over de moord op deze jongens. U stelde weliswaar dat er toen twee (en geen vier) scholieren vermoord werden. Maar net als uw moeder legde ook u hiervan

geen enkel begin van bewijs neer. Ook u kon maar weinig vertellen over de persoon die uw moeder waarschuwde. U vermoedde enkel dat het één van de bende misdadigers was. U wist niet of er een onderzoek gevoerd was en of er een reactie kwam van de school uit, al was u de mening toegedaan dat er noch een onderzoek noch een reactie van de school was gekomen (CGVS II, p. 5). Uw verklaringen volstaan dan ook niet om de vastgestelde ongeloofwaardigheid in het dossier van uw moeder te herstellen.

Betreffende uw vrees om door bendes vermoord te worden, dient verder gewezen te worden op de vaststelling dat uw verklaringen ernstige hiaten en tekortkomingen bevatten. Zo is het frappant dat u zich de naam van het meisje met wie u een kortstondige relatie had, niet meer herinnerde (CGVS I, p. 14). Ook haar precieze leeftijd kon u niet geven. U hield het op 18, 19 jaar, ongeveer 20 jaar (CGVS I, p. 19). U beschreef dat jullie vanaf ergens begin mei tot op het moment van uw arrestatie in juni 2011, alles samen ongeveer anderhalve maand, optrokken, zij het niet continu, want in deze periode was zij ook samen met 'R.V.' (CGVS II, p. 3-4). Het feit dat u zich haar naam niet herinnert is hoogst opmerkelijk aangezien uw beweerde problemen begonnen nadat zij, na een relatie met 'R.V.' opnieuw naar u terugkeerde. Ook na de maand dat zij met 'R.V.' was, hebben jullie elkaar nog twee of drie keer ontmoet. U gaf ook aan een paar keer bij haar thuis geweest te zijn, haar moeder ontmoet te hebben, en dat zij vlakbij u woonde (CGVS I, p. 19). Gelet op deze verklaringen is het weinig aannemelijk dat u haar naam niet zou kennen. Ook in de weigeringsbeslissing van het Commissariaatgeneraal in het dossier van uw moeder werd opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat zij de naam van het meisje niet kende. Tevens werd er in deze beslissing op gewezen dat in de door haar neergelegde klacht bij de politie nergens de naam 'R.V.', degene die u aanduidde als 'R.V.', voorkwam. Het gegeven dat zij nergens concrete informatie geeft over de personen die verantwoordelijk zijn voor jullie problemen werd weinig overtuigend bevonden. Deze klacht was overigens slechts een weergave van haar verklaringen maar vormt op zich geen bewijs dat de door haar verklaarde gebeurtenissen ook daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Het door u neergelegde document van het parket van Medellin d.d. 31 juli 2015 bevestigt enkel dat uw moeder in 2011 een klacht heeft neergelegd. Volgens dit document werd er een onderzoek gevoerd naar de dreigementen waarvan u het slachtoffer werd. Het is overigens enigszins bevreemdend dat u aangaf dat u er niet op de hoogte van was of er een onderzoek werd opgestart. U verklaarde wel dat 'R.V.' werd opgepakt in 2012 en dat er naast uw moeder nog veel personen een klacht hadden ingediend. U verklaarde ook dat u, toen u tijdens uw kortstondige arrestatie voor de rechter verscheen, verklaringen aflegde tegen 'R.V.' en tegelijkertijd aangaf dat u nooit tegen hem zou willen getuigen. U stelde verder dat 'R.V.' uiteindelijk veroordeeld wordt maar kon hierover slechts vertellen wat er in het door u neergelegde krantenartikel stond (CGVS II, p. 9). Gelet op de door u aangehaalde feiten kan er van u verwacht worden dat u meer kan vertellen over het onderzoek naar de door uw moeder neergelegde klacht en de veroordeling van 'R.V.'. Zo kon u bij voorbeeld niet precies zeggen tot welke straf hij veroordeeld werd en voor hoeveel moorden – u had het over 60 of 70 (CGVS II, p. 9). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen in San Antonio de Prado.

Evenzeer is het merkwaardig dat u zich ook de naam van de dader die u twee messteken toebracht in Fredonia niet meer kon herinneren. U werd immers met hem geconfronteerd op het politiekantoor (CGVS II, p. 12-13). Uw uitleg dat drugsbendes en moordenaars in Fredonia u met deze actie het zwijgen wilden opleggen uit vrees dat u hen aan de galg zou praten nadat het gerucht de ronde deed dat de politie vertelde dat u iemand had aangegeven in San Pedro de los Milagros en dat er een prijs op uw hoofd stond in San Antonio de Prado (CGVS II, p. 12), is een vergezochte blote bewering die u op geen enkele manier aannemelijk kan maken. Voorts is het bevreemdend dat u ook de namen van uw twee belagers in Jardin niet bleek te kennen, ook al waren zij klaarblijkelijk bekenden voor de politie. De politie zou u gezegd hebben dat zij in de drughandel actief waren. U kon echter niet zeggen voor welke bende of welk kartel zij actief waren (CGVS II, p. 14). Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Fredonia en Jardin op de helling te staan.

Voor wat betreft uw problemen in San Pedro de los Milagros, dient vastgesteld dat het gegeven dat u verklaringen over drughandel hebt afgelegd bevestigd wordt door de door u neergelegde verklaringen van de burgemeester en de procureur van San Pedro de los Milagros. In haar schrijven bevestigt de procureur verder dat op uw verklaringen een huiszoeking volgde die leidde tot verscheidene aanhoudingen. Zij stelt ook dat u door uw getuigenis gevaar loopt. Echter, uw bewering dat uw verdere verklaringen over bendeleden in het dorp, over een schuiloord en over een nakende moord achteraf correct bleken, en dat u desondanks toch bescherming werd geweigerd (CGVS II, p. 10-11), kunnen niet zonder meer weerhouden worden. Immers, in haar brief verklaart de procureur dat het resultaat van het onderzoek van het beeldbestand haar niet bekend is, dat de gemeente San Pedro de los Milagros u gedurende vier maanden accommodatie bood maar dat u uiteindelijk niet in aanmerking kwam voor bescherming wegens het ontbreken van gegevens over de redenen van uw verzoek. Hoe dan ook

is hierboven uiteengezet dat er aan uw eerdere en latere problemen weinig of geen geloof gehecht kan worden.

Voor zover er al enig geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde moeilijkheden, dient te worden vastgesteld dat u van september 2013 tot aan uw vertrek op 9 februari 2015 in Bogota verbleef. U werkte er als verkoper in een gsm-winkel. Aldus leidde u er een normaal leven en nam u deel aan het openbare leven. In deze periode deden er zich geen incidenten voor waaruit blijkt dat u nog gezocht werd (CGVS I, p. 3-4; II, p. 15-16). Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat u in Bogota geen gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie diende te koesteren en dat er geen reëel risico op ernstige schade voor u bestond in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich niet opnieuw in Bogota zou kunnen vestigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig geweld**. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in

het land van herkomst, in casu Colombia, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt verder dat er sinds 2012 in Colombia vredesonderhandelingen plaatsvinden tussen de FARC en de Colombiaanse autoriteiten. Het afgelopen decennium is de veiligheidssituatie in het land dan ook verbeterd. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 23 juni 2016 tekenden president Santos en het FARC een historisch vredesakkoord dat een einde zou stellen aan het conflict dat ruim vijf decennia aansleepte. Op 2 oktober 2016 sprak een nipte meerderheid van het Colombiaanse volk zich in een referendum uit tegen dit akkoord. Daarop werden een aantal aanpassingen en verduidelijkingen doorgevoerd om een breder draagvlak te creëren. Op 12 november 2016 bereikten de regering en het FARC een nieuw akkoord. Dit vredesakkoord werd op 30 november 2016 geratificeerd door het Colombiaanse parlement. Het CGVS erkent evenwel dat de FARC in bepaalde gebieden sociale, politieke controle en economische controle blijft uitoefenen over de burgerbevolking. Het CGVS betwist evenmin dat ook het ELN nog steeds in staat is om gewapende aanvallen uit te voeren, de openbare orde te verstoren en druk uit te oefenen op lokale gemeenschappen door burgers te ontvoeren of beperkingen op te leggen aan de bewegingsvrijheid. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat het geweld de laatste jaren van Uribe's ambtstermijn opnieuw toenam. De rebellengroeperingen leken zich aan te passen aan hun nieuwe situatie en een deel van de paramilitairen hebben zich opnieuw georganiseerd in enkele nieuwe gewapende groeperingen, de zogenaamde NIAG's. Deze NIAG's zijn zowel in rurale als stedelijke gebieden actief. Hoewel hun acties een zekere politieke ondertoon hebben, zijn de NIAG's duidelijk meer betrokken bij georganiseerde misdaad (in het bijzonder drugshandel), dan bij het uitvoeren van traditionele guerrilla-activiteiten. In een poging hun belangen te beschermen tegen politieke, sociale of economische veranderingen die zouden kunnen voortvloeien uit de vredesonderhandelingen, hanteren de NIAG's wel nog steeds paramilitaire tactieken, waaronder het gebruik van gericht geweld tegen lokale leiders en kwetsbare groepen. Tegelijkertijd wenden ze hun middelen aan om controle te krijgen op illegale activiteiten die voorheen in handen waren van kleine criminele organisaties om hun organisatie zo van de broodnodige financiering te voorzien.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 11 juli 2015 blijkt voorts duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo is het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten hoofdzakelijk beperkt tot bepaalde regio's, die zich vaak aan de grensgebieden met Venezuela, Panama en Ecuador bevinden, en dat het zwaartepunt van het gewapend conflict te situeren is op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

Het CGVS ontkent aldus niet, noch betwist dat er nog gewapende confrontaties en veiligheidsincidenten plaatsvinden in Colombia. Echter, omwille van de hierboven beschreven regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Colombia, dient er niet alleen rekening gehouden te worden met

de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Uit uw verklaringen blijkt dat u van september 2013 tot aan uw vertrek op 9 februari 2015 in Bogota verbleef. U werkte er als verkoper in een gsm-winkel. In deze periode deden er zich geen incidenten voor waaruit blijkt dat u nog gezocht werd (CGVS I, p. 3-4; II, p. 15-16). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich niet opnieuw in Bogota zou kunnen vestigen. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bogota blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat er in Bogota geweld voorkomt maar dat dit geweld hoofdzakelijk gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Evenzeer blijkt uit deze informatie dat de Colombiaanse autoriteiten stappen ondernemen om deze criminaliteit te bestrijden. Het veiligheidsplan voor Bogota, dat bestaat in een gecoördineerde aanpak van de politie, het parket en het leger, werpt haar vruchten af. De straatcriminaliteit daalt, verscheidene drugkartels werden ontmanteld, en het veiligheidsgevoel keert langzaam maar zeker terug.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er voor burgers in Bogota actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en reisroute worden niet betwist. Het schrijven van uw advocaat bevat in hoofdzaak een argumentatie waarom België bevoegd is voor de behandeling van uw asielaanvraag. Deze kwestie is niet langer aan de orde. De nieuwsartikelen gaan over de drugbendes 'Sebastian' en 'Urabeños', maar hebben geen betrekking op u persoonlijk. De brief van de kliniek voor urologie aan dokter Daniel handelt over de opvolging van uw urologische problemen, dewelke geen verband houden met uw asielaanvraag. In het medisch verslag van Constans stelt dokter Daniel dat u in Colombia gedurende lange tijd werd blootgesteld aan traumatiserende gebeurtenissen, zowel op fysiek als op psychisch vlak, dewelke een weerslag hebben op uw fysieke en mentale gezondheid. De vastgestelde littekens komen volgens hem overeen met de verklaringen die u ervoor geeft. Deze gebeurtenissen die aan de oorzaak liggen van uw gezondheidstoestand zijn evenwel slechts een neerslag van uw verklaringen. Deze verklaringen werden evenwel grotendeels ongeloofwaardig bevonden. Ook de foto's van uw verwondingen geven geen uitsluitel over de oorzaken ervan en de omstandigheden waarin u ze hebt opgelopen. De overige documenten kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken: "2. Kaart van Medellín"; "3. Kaart van Bello"; "4. Kaart van San Pedro de los Milagros"; "5. Beëdigde vertaling van de brief van de Procureur van 24.7.2015"; "6. El Pais, 15.5.2014, 'Los Urabeños', la bacrim colombiana que amplía sus tentáculos en España"; "7. El Pais, 21.10.2002, 'La guerra urbana rodea Medellín'; "8. HATTAWAY, J., 'The law of refugee status', 2014, p. 345".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 juni 2017 in een eerste middel een schending aan van de "artikelen 48/3, 48/4, 48/5 §3 b), 48/7 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Het verzoekschrift stelt vast dat de reden waarom verzoeker in België in plaats van Spanje asiel heeft gevraagd, het voorwerp uitmaakt van "amper 4 lijnen uit de 41 pagina's van zijn twee verhoren".

Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat hij hoofdzakelijk represailles van de Urabeños vreest in geval van terugkeer en voert aan dat de aanwezigheid van deze groep in Spanje een vaststaand feit is (stuk 6, El Pais, 15.5.2014, 'Los Urabeños', la bacrim colombiana que amplía sus tentáculos en

España”- Vrije vertaling: “*De Colombiaanse criminele bende Los Urabeños spreidt zijn tentakels uit in Spanje*”).

Aangaande de moord op twee van verzoekers schoolgenoten, stelde verzoeker dat deze feiten gebeurden toen hij 14 jaar was en deze niet de reden vormen waarom hij thans vervolging vreest. Verzoeker benadrukt wel dat deze feiten waar zijn. Hij gaf de identiteit van zijn twee schoolgenoten die vermoord werden. Hij legde uit dat dit het werk van de “*stedelijke militias*” was. Hij herneemt tot drie keer toe te hebben uitgelegd dat in die periode in zijn wijk veel doden vielen en dat het geweld enorme proporties nam. Een artikel uit de krant El Pais van 21.10.2002 illustreert dit (stuk 7, El Pais, 21.10.2002, “*La guerra urbana rodea Medellín*” – vrije vertaling: “*De stadsoorlog rond Medellín*”).

Het verzoekschrift betoogt dat het een raadsel is waarom de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zouden zijn om volgende reden: “*Zo kon u bij voorbeeld niet precies zeggen tot welke straf hij veroordeeld werd en voor hoeveel moorden – u had het over 60 of 70*”. De beoordeling van het CGVS op dit punt mist iedere redelijkheid en vormt een schending van artikel 62 van de wet, aldus het verzoekschrift. Verzoeker meent verder dat het CGVS geen rekening houdt met het feit dat verzoeker na die feiten nog zwaardere problemen kende, twee keer aangevallen werd en een zwaar trauma opliep. Verzoeker verwijst nog naar zijn mentale staat, zoals door dokter Daniel (vzw Constats) samengevat.

In die omstandigheden is het volgens verzoeker begrijpelijk dat hij niet weet indien R.V. voor 60, 65 of 70 moorden veroordeeld werd. Verzoeker was bovendien *sensu stricto* geen partij bij het proces tegen die persoon en had dus geen toegang tot die gerechtelijke informatie. Hij benadrukte ook (CGVS 2, p. 18) en werd daar op het einde van zijn tweede verhoor door zijn raadsman aan herinnerd (CGVS 2, p. 19), dat hij vreesde dat R.V. vanuit de gevangenis zijn liquidatie zou bevelen. Verzoeker maakt duidelijk dat dit voor hem belangrijker is dan te weten voor hoeveel moorden die persoon, hoofd van de “*sicarios*” van zijn bende, veroordeeld was.

Waar verzoeker zich de voornaam en leeftijd van zijn vriendin niet kon herinneren beaamt het verzoekschrift dat dit inderdaad vreemd is. Echter, verzoeker laat gelden dat, indien hij had willen liegen hij toch heel gemakkelijk een voornaam en een leeftijd had kunnen verzinnen, wetende dat niemand hem op dit punt had kunnen tegenspreken.

Verzoeker haalt opnieuw het verslag van dokter Daniel aan waarin deze stelt: “*Il me dit souffrir de pertes de mémoire, il oublie parfois les noms de personnes connues dans le passé. Il voudrait pouvoir « archiver » ses souvenirs mais il sait qu’il ne peut pas encore le faire, car sa demande d’asile est encore en cours* ».” Met andere woorden probeert verzoeker enerzijds als zelfverdedigingsmechanisme bepaalde zaken te vergeten en anderzijds probeert hij ook dat mechanisme af te remmen. Dit kan precies resulteren in het feit dat hij zich bepaalde namen of voornamen niet meer kan herinneren, wanneer die met traumatiserende gebeurtenissen gelinkt zijn.

Wat betreft het voorval in Fredonia waarbij verzoeker twee messteken werd toegebracht, stelt het verzoekschrift dat het niet vanzelfsprekend is dat verzoeker de identiteit van de persoon die hem aanviel zich zou moeten herinneren, zelfs indien hij met die persoon geconfronteerd werd. Bovendien komen de problemen van verzoeker “*op de helling te staan*” zonder dat rekening gehouden wordt met de uitleg in het attest van Dokter Daniel en het feit dat verzoeker bepaalde namen vergeet.

Het verzoekschrift verwijst opnieuw naar voormeld verslag, nu hieruit ook blijkt dat het lichaam van verzoeker de littekens van vier messteken vertoont, waarvan één in de rug. Volgens verzoeker wordt met dit objectief feit geen rekening gehouden, evenmin met het feit dat een procureur van het Colombiaans nationaal parket schreef dat het leven van verzoeker omwille van zijn verklaringen voor het gerecht in gevaar was.

Het verzoekschrift haalt het schrijven van de procureur aan: “*Omdat deze getuige informatie heeft verstrekt, heeft hij zijn leven en persoonlijke integriteit op het spel heeft gezet want het gaat om een criminele drugsbende, waarvan algemeen geweten is dat deze de gemeenschap en iedereen die info geeft aan de autoriteiten over haar misdadige activiteiten bedreigt*”.

Verzoeker voert aan dat dit tot nu toe de hoofdreden van de asielaanvraag van verzoeker blijft, geattesteerd door een Colombiaanse gerechtelijke overheid.

Voorts is het verzoekschrift van oordeel dat het risico in hoofde van verzoeker blijkt ook overduidelijk uit de richtlijnen van het UNHCR. Het verzoekschrift verwijst naar het volgende dat te lezen staat onder de titel "*Potential risk profiles*":

"Judges, attorneys, witnesses, lawyers and other persons who participate in legal proceedings and investigations relating to violations of human rights or international humanitarian law that involve members of the public security forces or paramilitary/post-demobilization groups and guerrilla groups, have been killed, kidnapped, subjected to torture, ill-treatment and forced disappearance. The same applies to those investigating corruption, drug trafficking, and land disputes" (p. 35); En "*Protective / security measures allowing safe participation as a witness in judicial processes continued to be insufficient. Paradoxically, as the investigations and trials for crimes committed by armed actors strengthen as a result of the creation of the Unit for Human Rights of the prosecutor's offices, victims and witnesses of human rights violations are reported to face increased security risks"* (p. 36).

Zonder één verwijzing naar de richtlijnen van het UNHCR werd het risico als onvoldoende beschreven om de erkenning van het statuut te rechtvaardigen, ongeacht de brief van de procureur en het bewijs dat verzoeker messteken kreeg, aldus het verzoekschrift. Verzoeker herinnert eraan dat dit enkel en alleen is omdat verzoeker zich de naam van zijn belagers niet kon herinneren.

Aangaande het binnenlands hervestigingalternatief, haalt verzoeker artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en stuk 8 (HATTAWAY, J., *The law of refugee status*, 2014, p. 345) aan. Laatstgenoemde auteur verwijst naar arrest Arboleda van het US Court of Appeal for the Eleventh Circuit waar het Hof opmerkte dat het FARC over heel Colombia invloed had.

Het verzoekschrift duidt aan dat de richtlijnen van het UNHCR over Colombia op dit punt als volgt luiden:

"Additionally, UNHCR considers that no IFA/IRA is available in areas affected by active conflict in Colombia, regardless of the actor of persecution. Where the agents of persecution are non-State agents, consideration must be given to whether the persecutor is likely to pursue the claimant in the proposed area of relocation. Given the purported ability of some NAGs and guerrilla groups to operate country-wide,³⁷⁶ and indeed internationally as part of international criminal networks, a viable IFA/IRA may not be available to individuals at risk of being targeted by such actors. It is particularly important to note the operational capacity of NAGs and the FARC, in particular, to carry out attacks in all parts of Colombia, irrespective of territorial control. Further, in relation to individuals fleeing persecution at the hands of non-State agents, an internal flight alternative may not be relevant in areas under State control when State authorities tolerate or condone acts of persecution, including corruption, perpetrated by NAGs or guerrilla groups" (pp. 52-53).

Voetnoot 376 vermeldt precies de Urabeños:

*"Parties to the armed conflict in Colombia have demonstrated their capacity to operate throughout the country. Similarly, NAGs (Urabeños) are reported to have nation-wide networks with other armed groups and are able to trace and target individuals anywhere in the country. This capacity also exists among illegal armed groups that operate across borders in Ecuador and Venezuela. See for example Ariel Fernando Avila, *La Frontera Caliente Entre Colombia Y Venezuela*, Fundación Arcoris, 2012) ».*

Bogota vormt aldus voor verzoeker geen redelijk hervestigingalternatief aangezien het risico bestaat dat de Urabeños, of zelfs de bende Sebastián hem er terugvinden en opnieuw vervolgen.

Bovendien meent het verzoekschrift dat de staat van hypervigilantie waarin verzoeker in België aankwam, geattesteerd door dokter Daniel, een bewijs vormt dat verzoeker zich extreem onveilig voelde in Bogota. Bogota als een binnenlands hervestigingalternatief beschouwen zou bovendien des te onredelijker zijn daar verzoeker al meermaals, zonder succes, een hervestigingalternatief binnen Colombia gezocht heeft.

Verzoeker benadrukt dat zijn vrees nog steeds actueel is.

Volgens de richtlijnen van het UNHCR moeten de personen vermeld onder de titel "*Potential risk profiles*", indien het risico in hun hoofde vastgesteld wordt, het statuut van vluchteling krijgen.

Het verzoekschrift meent verder dat geen rekening gehouden wordt met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en met de omkering van de bewijslast die hierin bevolen wordt, terwijl de ernstige ondergane schade door een gespecialiseerde dokter vastgesteld werd.

In een tweede middel voert verzoeker een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het verzoekschrift verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (o.a. EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, 23.8.2016) waaruit blijkt dat:

“102. The Court considers that the fact of past ill-treatment provides a strong indication of a future, real risk of treatment contrary to Article 3, in cases in which an applicant has made a generally coherent and credible account of events that is consistent with information from reliable and objective sources about the general situation in the country at issue. In such circumstances, it will be for the Government to dispel any doubts about that risk”.

In casu stelt verzoeker te hebben bewezen het slachtoffer te zijn van een moordpoging door messteken die hem werden toegebracht, dit te hebben gelinkt aan zijn verklaringen als getuige die tot de aanhouding van drugstrafficanten hebben geleid. Zijn getuigenis en het daaruit voortvloeiende gevaar werden door een Colombiaanse magistraat bevestigd.

In die omstandigheden moest volgens het verzoekschrift de bewijslast omgekeerd worden en kwam het aan het CGVS toe om elke twijfel weg te nemen over het risico in geval van terugkeer naar Colombia. Door dit niet te doen heeft de bestreden beslissing artikel 3 EVRM geschonden, aldus verzoeker.

In hooforde wordt gevraagd verzoeker als vluchteling te erkennen; in subsidiaire orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen; in meer subsidiaire orde de nietigverklaring van de bestreden beslissing en van het grondgebied te verlaten dat het gevolg daarvan is te bevelen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van zijn problemen met bendes in Colombia.

2.4. Verzoeker kwam op 11 februari 2015 in België aan en diende pas acht maanden nadien een asielaanvraag in op 21 oktober 2015. Uit verzoekers uitleg voor deze laattijdige asielaanvraag, *“Toen ik aankwam, heb ik overleg gepleegd met mijn advocaat. Hij zei dat het beter was een termijn van zes maanden te wachten omdat ik anders naar Spanje zou moeten gaan. In Spanje had ik minder kansen dat mijn veiligheid zou worden gegarandeerd”* (gehoorverslag van het CGVS van 7 juli 2016 (hierna: CGVS-verslag), p. 12), kan enkel afgeleid worden dat hij, zoals hij zelf aangeeft, een overdrachtsbesluit op grond van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, heeft trachten af te wenden. Echter de procedure in Spanje is gelijkaardig aan die in België en verzoeker toont niet aan dat hij gevaar zou lopen in Spanje. Van iemand die zijn land ontvlucht uit een vrees voor vervolging of ernstige schade kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij een vraag tot internationale bescherming indient van zodra hij de mogelijkheid krijgt. Aangezien verzoeker hiervan op de hoogte was via zijn advocaat en dit ook in zijn moeders asielaanvraag werd gesteld (RvV 31 maart 2014, nr. X) die hij in België vervoegde, ondergraaft zijn laattijdigheid de ernst van zijn beweerde vrees.

Waar het verzoekschrift aanvoert dat de aanwezigheid van *Los Urabeños* in Spanje een vaststaand feit is – hierbij verwijzend naar het bij het verzoekschrift neergelegde krantenartikel *“El Pais, 15.5.2014, ‘Los Urabeños’, la bacrim colombiana que amplía sus tentáculos en España”*- Vrije vertaling: *“De Colombiaanse criminele bende Los Urabeños spreidt zijn tentakels uit in Spanje”*, kan hij niet ernstig menen dat Spanje voor hem een onveilig land zou zijn, te meer daar uit wat volgt blijkt dat verzoeker geen nood aantoonde aan internationale bescherming. Het volstaat bovendien niet om te verwijzen naar een algemene situatie en een krantenartikel dienaangaande, maar dat verzoeker concreet zijn persoonlijke en geïndividueerde vrees voor vervolging dient aan te tonen.

2.5. Ook waar verzoeker met een krantenartikel van 21 oktober 2002 uit *“El Pais”* over de stadsoorlog in Medellín zijn beweringen, dat hij op zijn veertiende samen met vier andere scholieren geïdoleerd werd, waarna verzoeker verhuisde en twee van de scholieren werden vermoord (gehoorverslag van het CGVS van 24 augustus 2016 (hierna: CGVS-verslag 2), p. 5), tracht te onderbouwen, dient worden opgemerkt dat verzoeker hiermee niet *in concreto* aantoonde dat hij toen werkelijk geïdoleerd werd. Verzoeker stelt ter terechtzitting dat noch hij noch de twee studenten genoemd worden in het artikel waarvan hij geen vertaling neerlegt. Indien niet wordt ontkend dat in Medellín de situatie, zeker in 2002, erg verontrustend was, en ook al wordt op zich niet betwist dat scholieren werden vermoord, dan liggen nog steeds geen bijzonderheden voor die enige band kunnen aantonen tussen verzoeker en de moord op de twee scholieren. Bovendien stelt het verzoekschrift dat deze feiten geen aanleiding zijn om thans asiel aan te vragen.

Hoe dan ook oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande (het plan voor) de moord op de scholieren in het arrest nr. 121 998 van 31 maart 2014 – weigeringsbeslissing in het dossier van verzoekers moeder – als volgt:

“Aldus staat het aan verzoekster de moord op de vier studenten te adstrueren zeker gezien verzoekster zelf verklaarde dat hierover gerapporteerd werd in de media (gehoor p. 18) en verzoekster bovendien talrijke andere algemene krantenartikelen voorlegt. Dat “verzoekster vreesde van te worden blootgesteld, alsook haar zoon, aan represailles vanwege de leden van deze bende, in het geval dat ze poogde om de autoriteiten en/of betrokken andere studenten te waarschuwen” kan haar nalaten een beroep te doen op de Colombiaanse autoriteiten geenszins verschonen, laat staan haar nalaten de betrokken studenten in te lichten gezien dit zou gelijkstaan aan schuldig verzuim.”

Verzoeker stelt weliswaar dat er toen twee (en geen vier zoals zijn moeder had beweerd) studenten vermoord werden (*“In de vertaling van de beslissing van de moeder (naar het Spaans vertaald) staat dat er vier werden vermoord. dat is niet juist. Er werden er twee vermoord. een werd niet vermoord. een ander is ook weggegaan. Ik ben ook weggegaan. Er werden er slechts twee vermoord.”*, CGVS-verslag 2, p. 5), maar kan, zoals gesteld, in navolging van zijn moeder deze beweringen evenmin staven aan de hand van documenten. Verzoeker kent de namen van de twee schoolvrienden die vermoord werden, *“J.C.U.U. en J.F.G.”* (CGVS-verslag 2, p. 5), maar kan niet precies aanduiden wanneer deze om het leven gekomen waren, *“In december 2002 denk ik.*

Of in januari. Ik ben niet zeker” wat op zich niet doorslaggevend is nu dit reeds vele jaren geleden is. Anderzijds, indien verzoeker inderdaad enigszins betrokken was bij de zaak dan is wel merkwaardig dat hij niet weet of dit voor de kerst- en nieuwjaarsvieringen gebeurde of erna nu er toch van kan worden

uitgegaan dat dit een negatieve invloed zou hebben op deze eindejaargebeurtenissen. Ook had hij wel dienen te weten of er een onderzoek werd ingesteld, *“Ik weet dat niet. waarschijnlijk werd er geen onderzoek ingesteld. In die wijk was het heel normaal dat mensen werden vermoord.”* (CGVS-verslag, p. 5). Hij wist evenmin of een reactie van de school was gekomen en kon evenmin uitweiden over de persoon die verzoekers moeder had ingelicht, *“Ik denk dat het iemand was die voor hen werkte. Ik denk niet dat mijn moeder hem kende. Hij was een misdadiger. Hij zag mijn moeder naar het werk gaan. Hij zei dat wij moesten vertrekken, want dat zij mij gingen vermoorden.”* (CGVS-verslag, p. 5). Verzoekers loutere verklaringen vermogen daarom de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze feiten in het dossier van zijn moeder aldus niet te doen ombuigen. Aldus is niet aannemelijk dat verzoeker toen diende te verhuizen omdat hij gevisieerd werd.

2.6. Verder verklaarde verzoeker dat hij in 2011 bedreigd werd door R.V., het hoofd van een criminele bende in de regio van Itagui en San Antonio de Prado (CGVS-verslag 1, p. 14), omdat verzoeker contact had met zijn voormalige liefde nadat zij net kort het vriendinnetje was geweest van R.V. (CGVS-verslag, p. 13). Gevraagd hoe dit meisje heette, antwoordde verzoeker, *“Haar naam herinner ik mij niet meer. Zoals ik daarnet al zei, was het iets heel kort; het was geen liefdesrelatie. Het was een heel simpele korte vriendschap. Het was geen relatie. Omdat het al een tijdje geleden is, herinner ik mij haar naam niet. als ik probeer op haar naam te komen, kan het ook zijn dat ik een verkeerde naam geef.”* (CGVS-verslag 1, p. 14). Dat verzoeker (net als zijn moeder) de naam van het meisje, dat tevens de aanleiding van zijn problemen met R.V. vormde, niet kent, kan de waarachtigheid van deze beweringen slechts ondergraven te meer het niet onredelijk is te verwachten dat verzoeker zich zijn eigen liefde kan herinneren en al zeker wanneer zij de reden is van narigheid met R.V. (CGVS-verslag 1, p. 14). Daarbij is verzoeker een paar keer bij haar thuis is geweest, heeft, beweerdelijk, ook haar moeder leren kennen (CGVS-verslag 1, p. 19) en had hij nog twee à drie keer met het meisje gesproken over haar emotionele toestand nadat zij haar relatie met R.V. had beëindigd (CGVS-verslag 1, p. 19). Verzoeker voegde er samenvattend nog aan toe dat de periode dat hij optrok/een relatie had met het meisje *“[e]rgens begin mei begon (...). Tot het moment dat ze mij opgepakt hebben en ik daarna vertrokken ben. Alles samen ongeveer anderhalve maand.”* (CGVS-verslag 2, p. 3). In het licht van verzoekers eigen verklaringen, dat hij anderhalve maand contact onderhield met het meisje en zelfs bij haar thuis kwam, emotionele gesprekken met haar voerde en hij omwille van haar met de dood bedreigd werd, kan niet aangenomen worden dat verzoeker dit meisje niet kan identificeren zodat ook de waarachtigheid van verzoekers beweringen aangaande de doodsbedreigingen van R.V., omwille van dit meisje niet aangetoond wordt. Indien verzoeker toegeeft dat hij “zich de voornaam en de leeftijd van zijn vriendin niet kon herinneren” en dit “kan inderdaad vreemd lijken” kan de Raad verzoeker niet volgen waar hij stelt dat dit net zo goed een teken kan zijn van de ongeloofwaardigheid van zijn verhaal. Verzoeker beweert *“De dingen kunnen echter omgekeerd geanalyseerd worden. Een ongeloofwaardig verhaal zou betekenen dat verzoeker zou liegen, wat hij ten stelligste betwist. immers, indien hij had willen liegen had hij toch heel gemakkelijk een voornaam en een leeftijd kunnen verzinnen, wetende dat niemand hem op dit punt had kunnen tegenspreken”*. Immers een publiek figuur kan steeds worden opgezocht door het CGVS. Bovendien werd reeds in bovenvermeld arrest nr. X van 31 maart 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgemerkt dat de vaststelling dat *“verzoekster (verzoekers moeder) de naam van het meisje niet kent, is niet realistisch noch aanvaardbaar indien verzoekster de feiten werkelijk zou hebben ervaren”*. De Raad achtte het evenmin *“aanvaardbaar dat ze de naam van de dader niet heeft vermeld in de klacht indien ze werkelijk rechtsbescherming voor haar en haar zoon beoogde. Derhalve kan worden vastgesteld dat verzoekster vrijwillig essentiële informatie heeft achtergehouden voor de Colombiaanse autoriteiten en aldus het desgevallend onderzoek zelf heeft gehinderd, wat geenszins irrelevant kan worden genoemd. Verder kan blijken dat de beweerde vervolging door R.V. enkel berust op de derden-verklaringen van A.Q. (gehoor p. 16, p. 20) noch ziet de Raad in waarom één miljoen pesos zou worden gegeven aan de persoon die verzoeksters zoon wist wonen aangezien verzoeksters zoon op bezoek ging in Barichara bij het desbetreffende meisje (gehoor p. 16-17) zodat hij aldaar kon gelokaliseerd worden. Verder werd de relatie stopgezet midden juni 2011 (gehoor p. 15, p. 17) zodat de beweerde vervolging evenmin actueel is. Verzoekster geeft verder ook zelf aan dat haar zoon met R.V. geen problemen meer heeft gehad “want hij is verhuisd” (gehoor p. 18). Bovendien is het evenmin aanvaardbaar dat verzoekster slechts op 2 december 2011 klacht heeft ingediend voor feiten die vijf maand eerder plaatsvonden, wat het bestaan en de ernst van de feiten volkomen ondergraaft, zeker gezien het leven van haar zoon op het spel stond. Dat verzoekster zich op dat moment in veiligheid kon brengen, neemt niet weg dat in de door verzoekster beweerde feiten haar zoon nog altijd en alsdan zonder zijn moeder een ernstig risico zou gelopen hebben en nog altijd loopt, quod non.”*

De Raad hecht dus geen geloof aan verzoekers bewering vervolgd te zijn door R.V. omwille van een gedeeld liefde.

2.7. Het door verzoeker neergelegde document van het parket van Medellín van 31 juli 2015 stelt dat het parket belast werd met een onderzoek naar de dreigementen waarvan verzoeker beweerdelijk het slachtoffer werd. Het is dan ook opmerkelijk dat verzoeker verklaarde niet te weten of er, nadat zijn moeder de klacht had ingediend, een onderzoek werd gestart, *“Ik weet dat niet. hij werd wel opgepakt. Ik weet niet of het tgv de aanklacht van mijn moeder was of van iemand anders. Er waren veel mensen die problemen met hem hadden en klacht tegen hem hadden neergelegd. hij werd opgepakt in 2012. Tgv aanklachten van mijn moeder, wat ik op de hoorzitting verteld had, klachten van veel personen. Er waren veel personen die geleden hebben door hem. ik denk dat er wel een onderzoek opgestart geweest zal zijn.”* (CGVS-verslag 2, p. 9). Verder kon verzoeker wel aangeven dat R.V. werd opgepakt in 2012, wat echter een publiek feit is in een regio waar er naast zijn moeder nog veel personen een klacht hadden ingediend. Verzoeker stelde dat R.V. uiteindelijk veroordeeld werd, *“Ja, het verscheen ook in de pers. Ik legde het al neer. hij werd beschuldigd van moorden, 60 of 70 maar ben niet zeker van het aantal, hij werd ook beschuldigd aan het hoofd te staan van een bende, ook drugstrafiek. Hij werd veroordeeld tot een zware straf, veel jaren, want het zijn zware feiten.”* (CGVS-verslag 2, p. 9), maar kon hierover niet meer vertellen dan wat er in het krantenartikel dat hij neerlegde, wordt vermeld. Aangezien R.V. aldus een grote bekendheid genoot en vele personen betrokken waren bij het proces is niet ondenkbaar dat ook verzoeker tijdens zijn kortstondige arrestatie toen hij voor de rechter verscheen, verklaringen aflegde tegen R.V. en tegelijkertijd aangaf dat hij nooit tegen hem zou willen getuigen. De grond van verzoekers arrestatie was wapenbezit, die volgens verzoeker door onbekende derden bij hem gelegd werden. Verzoeker legt ook geen nadere gegevens neer over deze aanhouding en licht evenmin toe waarom dit niet zo is. Wat er ook van zij, opnieuw kunnen verzoekers oppervlakkige en weinig gedetailleerde verklaringen niet aantonen dat verzoeker deze gebeurtenissen werkelijk persoonlijk heeft ervaren. Gelet op voorgaande hecht de Raad dan ook geen geloof aan verzoekers beweerde problemen in San Antonio de Prado.

2.8. Wat de gebeurtenissen in Fredonia in 2013 betreft waarbij hij beweerdelijk het slachtoffer werd van een mesaanval kan opnieuw vastgesteld worden dat verzoeker slechts feiten aanbrengt die hij niet nader kan toelichten, zoals de naam van de dader (CGVS-verslag 2, p. 13) waarmee verzoeker geconfronteerd werd op het politiekantoor (CGVS-verslag 2, p. 12-13) en waarover dan ook stukken bestaan. Verzoekers verklaring voor de mesaanval, *“Toen was er iemand die vertelde dat de politie vertelde dat ik iemand had aangegeven in San Pedro en dat ze op zoek waren om mij te vermoorden in San Antonio. Toen dat gerucht de ronde deed, 15 dagen later werd ik aangevallen door een onbekende man. Hij viel mij aan met een mes en bracht mij twee steekwonden toe. Ik denk - eigenlijk ben ik zeker - dat het het gevolg is van wat de politie vertelde. De drugshandelaars en de moordenaars in het dorp Fredonia waren verontrust dat ik ook dingen over hen zou gaan aangeven. Die aanval was in mijn ogen een wraakactie, een aanmoediging voor mij om te vertrekken.”* (CGVS-verslag 2, p. 12), komt voor als veronderstellingen en louter losse beweringen. Hoe dan ook, dat iemand die zijn roes uitslaapt op een terrasje in een streek waar ‘micro dealers’ en handelaars in drugs en criminele bendes volop opereren, in de problemen geraakt, is niet uit te sluiten. Verzoeker weet echter zelf niet wat gebeurde, ‘hij denkt het’. Verzoeker werd blijkbaar ook niet verder aangehouden *“wegens het ontbreken van bewijs van zijn deelname aan de feiten en zijn onwetendheid”* (zie brief van 24 juli 2015 van procureur Medina Estrada) niettegenstaande drugs werden gevonden in zijn huurwoning.

2.9. Verzoeker verklaarde ook in Jardin opnieuw het slachtoffer te zijn geworden van een mesaanval, waarbij hij in zijn borst en schouder-rug gestoken werd (CGVS-verslag 2, p. 13). Verzoeker is opnieuw bijzonder vaag over deze feiten, kent geen namen van zijn belagers terwijl hij stelt dat deze wel bekend waren bij de politie (CGVS-verslag 2, p. 14). Bovendien diende verzoeker, op aanraden van de politie die waarschuwde voor vergeldingsmaatregelen, geen klacht in tegen zijn belagers (CGVS-verslag 2, p. 14) waaruit wel kan blijken dat er bij de politie gesprekken gevoerd werden over aanvallers. Het is dan ook redelijk aan te nemen dat verzoeker op de hoogte gebracht werd voor welke bende of kartel zij actief waren te meer verzoeker blijkbaar voldoende duidelijk moet geweest zijn indien de politie een oordeel kon vormen over deze aanval, *quod non*. Dat verzoeker vaagweg verklaarde dat de politie stelde *“dat het beter was om geen klacht neer te leggen want dat zij werkten voor die en die personen in die drugshandel”*, blijft een loutere bewering. Minstens kan hieruit niet blijken dat verzoekers specifieke belangrijke informatie had.

2.10. Uit voorgaande kan nog blijken dat verzoeker vertoeft bij personen die in drugbendes zitten, en in El Milagro de San Pedro woonde in een huurhuis waar drugs verhandeld worden en verzoeker wordt aangehouden voor wapenbezit maar vrijgelaten. Het is dus duidelijk dat indien deze verklaringen waar zijn, dat verzoeker tot voor zijn vertrek naar Bogota, vertoefde in een omgeving waar veel geweld

aanwezig is. De medische verslagen over de vier messteken, waarvan één in de rug, kunnen mogelijks ook in deze zin verklaard worden. Hieruit kan echter niet blijken dat verzoeker zijn land dient te verlaten. Evenmin kan de vaststelling dat een procureur in 2015 op vraag van verzoekers advocaat en met de melding dat dit voor het buitenland is bestemd, schrijft dat verzoekers in 2013 naar aanleiding van verzoekers verklaringen over een drugsbende zich toen in een levensgevaarlijke situatie bevond, afgeleid worden dat verzoeker thans internationale bescherming nodig heeft. Immers het kan uiteraard niet verbazen dat de drugsbende dit verzoeker kwalijk kan nemen en verzoeker zich na dergelijke getuigenis beter niet in het zicht van deze bende bevindt. Verzoeker stelt immers dat de aanhoudingen in San Pedro de los Milagros in februari 2013 het gevolg waren van zijn verklaringen over drugshandel. De burgemeester en de procureur van San Pedro de los Milagros bevestigen dat verzoeker verklaringen hebben afgelegd en de burgemeester stelt dat een onderzoek dient gestart te worden. De procureur beaamt in haar schrijven dat verzoekers verklaringen tot een huiszoeking en meerdere aanhoudingen leidden en stelt verder dat verzoeker door zijn getuigenis zijn leven en fysieke integriteit op het spel heeft gezet. Dat verzoeker voorts beweert dat zijn verklaringen over bendeleden in het dorp, over een schuiloord en over een nakende moord achteraf correct bleken, en dat hem bescherming werd geweigerd (CGVS-verslag 2, p. 10-11), kan echter niet worden afgeleid uit dit schrijven van de procureur. Deze stelt immers dat het resultaat van het onderzoek van het beeldbestand haar niet bekend is, dat de gemeente San Pedro de los Milagros verzoeker gedurende vier maanden accommodatie bood maar dat hij uiteindelijk niet in aanmerking kwam voor bescherming wegens het ontbreken van gegevens over de redenen van zijn verzoek. Er dient ervan uitgegaan te worden dat de lokale autoriteiten wel bekend zijn met deze problemen. Dat zij van oordeel zijn dat verzoeker niet in aanmerking kwam om opgenomen te worden in het beschermingsproject is dan ook betekenisvol. Er wordt duidelijk gesteld dat de criminaliteit algemeen is en dat de plaatselijke bevolking hierover rapporteert, zoals ook verzoeker blijkt te hebben gedaan (zie brief van 24 juli 2015 van procureur Medina Estrada). Verzoeker blijkt aldus een van de vele personen te zijn die zich in deze situatie bevond. Dit neemt uiteraard niet weg dat deze gevaarlijk kon zijn voor verzoeker doch hiermee wordt niet aangetoond dat verzoeker in het bijzonder geïsoleerd was, te meer daar zijn verklaringen over de vermelde feiten in de verschillende dorpen bijzonder vaag blijven, verzoeker ook telkens stelt dat hij niets weet van de belagers, en dat ook zijn verklaringen naar de lokale autoriteiten blijkbaar onvoldoende waren om zijn aanvraag voor het beschermingsproject te rechtvaardigen.

2.11. Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker van september 2013 tot zijn vertrek uit Colombia op 9 februari 2015 in Bogota verbleef, waar hij werkte als verkoper in een gsm-winkel en een normaal leven leidde (CGVS-verslag 1, p. 3-4). Bovendien stelde verzoeker dat er in die periode “*niets specifiek gebeurd*” is waaruit zou blijken dat hij ook in Bogota gezocht werd (CGVS-verslag 2, p. 16). Waar verzoeker nog stelde dat er aanwijzingen waren dat hij gezocht werd omdat er in 2011 een som geld op zijn hoofd geplaatst was, dient te worden opgemerkt dat hieruit geen actuele vrees kan blijken. Bovendien werden de feiten uit 2011 reeds hierboven ongeloofwaardig bevonden, waardoor het evenmin aannemelijk is dat verzoeker op grond van deze feiten zou gezocht worden. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verzoeker in Bogota geen gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie diende te koesteren.

2.12. Waar het verzoekschrift aanvoert dat Bogota voor verzoeker geen redelijk hervestigingalternatief – hierbij verwijzend naar stuk 8 (HATTAWAY, J., *The law of refugee status*, 2014, p. 345) – vormt aangezien het risico bestaat dat de Urabeños, of zelfs de bende Sebastián hem er terugvinden en opnieuw vervolgen, dient te worden opgemerkt dat de Raad geen geloof hecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de Urabeños, noch met de bende Sebastián, waardoor het evenmin aannemelijk is dat deze bendes hem in Bogota zouden opzoeken.

2.13. De door verzoeker neergelegde documenten vermogen bovenstaande vaststellingen niet te doen wijzigen.

Zijn paspoort, identiteitskaart, certificaat van nationaliteit en reisdocumenten tonen louter verzoekers identiteit, nationaliteit en reisroute, wat niet betwist wordt.

Het begeleidend schrijven van verzoekers advocaat beargumenteert hoofdzakelijk waarom België bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag, wat niet langer aan de orde is.

De nieuwsartikelen gaan algemeen over de drugsbendes “*Sebastian*” en “*los Urabeños*”, maar hebben geen betrekking op verzoekers persoon.

2.14. Wat betreft de brief van het “*Centre Hospitalier Universitaire Saint-Pierre*” (departement chirurgie - kliniek voor urologie) aan dokter Daniel, dient worden opgemerkt dat deze handelt over de opvolging van verzoekers urologische problemen, welke geen verband houden met verzoekers asielaanvraag.

2.15. In het medisch verslag van Constans heeft huisarts Dominique Daniel verzoeker ondervraagd over zijn situatie in Colombia. Dokter Daniel gaat ervan uit dat deze verklaringen en concludeert dat verzoeker in Colombia gedurende lange tijd werd blootgesteld aan traumatiserende gebeurtenissen, zowel op fysiek als op psychisch vlak, dewelke een weerslag hebben op zijn fysieke en mentale gezondheid. De Raad benadrukt dat het niet is omdat het medisch verslag een samenvattende weergave bevat van verzoekers verklaringen, dat dit de waarachtigheid van de feiten aantoonst en al evenmin kan dit impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid. De vastgestelde littekens komen volgens dokter Daniel overeen met de verklaringen die verzoeker ervoor geeft. Echter de Raad betwist niet dat verzoeker letsels heeft opgelopen, maar wel dat de omstandigheid waarbij hij deze opliep het gevolg waren van een persoonlijke vervolging en hij daarvoor internationale bescherming behoeft. Zoals hoger gesteld had verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land geen problemen in Bogota.

2.16. Ook de door verzoeker neergelegde foto's vermogen niet het door hem voorgehouden asielaanvraag te bewijzen. Foto's hebben immers ten hoogste een accessoire, ondersteunende bewijswaarde. Uit eenvoudige, ongedateerde foto's kunnen geenszins de precieze feitelijke omstandigheden of tijdstip worden afgeleid waarbij de op de foto zichtbare verwondingen werden opgelopen.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.19. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.20. Waar het verzoekschrift verwijst naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (o.a. EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, 23.8.2016) - "102. *The Court considers that the fact of past ill-treatment provides a strong indication of a future, real risk of treatment contrary to Article 3, in cases in which an applicant has made a generally coherent and credible account of events that is consistent with information from reliable and objective sources about the general situation in the country at issue. In such circumstances, it will be for the Government to dispel any doubts about that risk*" - en aanvoert dat de bewijslast dient worden omgekeerd, merkt de Raad op dat er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweringen in Colombia persoonlijk vervolgd te zijn door R.V.. Verzoeker komt uit een streek waar in de toenmalige periode met veel geweld voorkwam. Zoals uit verzoekers verklaringen blijkt, verbleef hij ook in de directe omgeving van personen die nauw verbonden waren met drugshandel en criminaliteit. In de uit de door verzoeker neergelegde documenten blijkt dat de plaatselijke bevolking tracht hieraan te verhelpen met verklaringen af te leggen die het onderzoek en de gerechtelijke vervolging van deze bendes kan vooruithelpen. Verzoeker toont doorheen zijn verklaringen geenszins aan dat hij hierin een bijzondere rol had, noch in het bijzonder geïmpliceerd was. In tegenstelling tot de aangehaalde rechtspraak, zijn verzoekers verklaringen niet overtuigend en coherent, noch kan blijken dat hij zwaar mishandeld werd, wat verzoeker ook niet beweerd heeft.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Colombia geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Bovendien blijkt zowel uit dit rapport, als uit de “COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire” van 11 juli 2015 dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is, *in casu* de hoofdstad Bogota, gezien verzoeker verklaarde van september 2013 tot zijn vertrek op 9 februari 2015 in Bogota te hebben verbleven en er als verkoper in een gsm-winkel te hebben gewerkt (CGVS-verslag 1, p. 3-4). Verzoeker gaf aan dat er zich in deze periode geen incidenten voordeden waaruit blijkt dat verzoeker nog gezocht wordt (CGVS-verslag 2, p. 15-16). Aldus kan nergens uit verzoekers verklaringen blijken dat hij zich niet opnieuw in Bogota zou kunnen vestigen.

De veiligheidssituatie in de hoofdstad Bogota wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen en diefstal. Bovendien ondernemen de Colombiaanse autoriteiten stappen om deze criminaliteit te bestrijden. Zo voerde de burgemeester van Bogota in 2011 – intussen zes jaar geleden - een verbod op het dragen van vuurwapens in, waarna de moordcijfers met 18% daalden in drie maanden. Er werd een nieuw anti-criminaliteitsprogramma opgesteld gebaseerd op software gebruikt tegen criminaliteit in steden in de Verenigde Staten. Dit programma verwacht van de politiediensten dat ze een hechte betrokkenheid tonen met de gemeenschappen waar ze werken (community policing). Deze combinatie van technologie en community policing draagt bij aan de steeds dalend aantal moorden in Bogota. De nieuw verkozen burgemeester van Bogota verklaarde in 2015 dat de veiligheid in de stad, naast transport en gezondheidszorg, de belangrijkste prioriteit blijft. Afsluitend kan genoteerd worden dat de veiligheidssituatie in Colombia de afgelopen jaren aanzienlijk verbeterd is en 2014 het meest vredige jaar was voor Colombia sinds 1984.

Er kan dan ook vastgesteld worden dat er voor burgers in Bogota, Colombia, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.21. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.22. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.23. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK